

Arrest

nr. 197 737 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DE STEEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MAEYAERT *loco* advocaat A. VAN DE STEEN en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 januari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 9 oktober 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 21 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.01.2013 werd ingediend door :

Q.(...), M.(...) (R.R. (...))

Geboren te (...) op (...)

en echtgenote:

Q.(...), V.(...) (R.R. (...))

geboren te (...) op (...)

en hun minderjarig kind:

Q.(...), F.(...) (R.R. (...))

geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Kosovo

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 28 juni 2009 onafgebroken in België zouden verblijven, zich wonderwel geïntegreerd zouden hebben in het sociale leven, intussen een nieuw leven opgebouwd zouden hebben in België, zeer gemotiveerde en sterke leerlingen zouden zijn, goed Nederlands zouden spreken en schrijven, diverse taalcursussen volgden (zie deelcertificaten, resultaat Tibo-test), een attest van inburgering voorleggen, de uitdrukkelijke wens koesteren om in België te komen wonen, werkwilbig zijn, klaar zouden staan om het even welke job te aanvaarden zodra dit hen toegelaten zou worden, gewerkt hebben (zie individuele rekening 2011), in staat zouden zijn om over een eigen inkomen te beschikken, goede contacten zouden hebben met een aantal mensen uit hun omgeving, perfect ingeburgerd zouden zijn, blijk zou geven van grote burgerzin, er zorg voor zouden dragen de door hen verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen redelijke termijn voldaan worden, bescheiden en verantwoordelijk zouden zijn, uiterst minzaam zouden zijn en met niemand moeilijkheden zouden zoeken/hebben, overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze “Belgische taal”, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven en welgemeende steunbetuigingen van Belgische kennissen en vrienden voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 29 juni 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 30 september 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk 2 jaar 3 maand 1 dag – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit problemen gehad hebben met het gerecht, een blanco strafregister hebben en er gesteld kan worden dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde en veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester Van De Steen haalt aan dat betrokkenen onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst zonder hun veiligheid in gevaar te brengen, de dreiging ten aanzien van betrokkenen zou nog actueel zijn. Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) zou dan ook geschonden worden indien betrokkenen zouden moeten terugkeren. We merken op dat uit de beslissing van de asielinstanties blijkt dat de verklaringen van betrokkenen verscheidene tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden bevatten. Er worden bij onderhavig verzoekschrift geen nieuwe elementen aangebracht die hier een ander licht op zouden kunnen werpen. De vrees die betrokkenen hebben voor

hun leven en de mogelijke schending van artikel 3 EVRM dienen in concreto aangetoond te worden, hetgeen in casu niet het geval is. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

De raadvrouw verwijst naar de veiligheidssituatie in Kosovo en stelt dat de situatie tot op heden geenszins genormaliseerd is. Uit internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties zou blijken dat als gevolg van de aanhoudende problemen in het land intussen reeds een groot deel van de etnische minderheden noodgedwongen het land ontvlucht hebben. Er wordt eveneens verwezen naar het reisadvies van het Belgische Ministerie voor Buitenlandse Zaken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er echter aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07. 2007, nr 1.018).

De advocate van betrokkenen stelt dat in casu betrokkenen hun aanvraag 9bis zouden moeten indienen te Kosovo, het zou voor hen onmogelijk zijn de aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun eventuele plaats van oponthoud in het buitenland aangezien verzoekende partij niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land. Bovendien zouden betrokkenen met geen enkel derde land een voldoende hechte band hebben om zo'n niet-precaire verblijfstitel te bekomen. Het feit dat betrokkenen niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikken voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkenen niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Kosovo is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9, alinea 2 van de wet van 15.12.1980 dient in te dienen bij de Belgische Ambassade te Prishtina. Betrokkenen hebben, zoals uit wat hierboven reeds uiteengezet werd, niet op gedegen wijze aangetoond dat zij hun aanvraag niet zouden kunnen indienen te Kosovo.

De raadvrouw stelt dat er op gewezen moet worden dat het in Kosovo niet evident is om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken gelet op de enorme technische problemen waar de administratie mee te kampen heeft, alsmede de onwil vanwege corrupte ambtenaren die zich zwaar laten betalen om de nodige documenten af te leveren. Het lijkt hier te blijven bij een loutere bewering en veronderstelling, betrokkenen tonen niet aan dat zij in het verleden bepaalde documenten trachtten te bekomen en daar niet in geslaagd zijn omwille van de hierboven vermelde redenen. Noch is duidelijk welke documenten betrokkenen moeilijk zouden kunnen bekomen. Indien men beweert dat het bekomen van documenten binnen een redelijke termijn moeilijk is, dient er op zijn minst aangetoond worden dat men geloofwaardige pogingen ondernam om de documenten te bekomen.

Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat het kind van verzoekers in België school loopt (zie verklaring Basisschool DVM), in het schooljaar 2012-2013 zat F.(...) in het tweede kleuterklasje. Het zoontje zou beter Nederlands spreken dan de taal van zijn geboorteland en zou Nederlands als zijn moedertaal beschouwen. We wijzen er op dat een kind in België pas leerplichtig is op 01 september van het kalenderjaar waarin het kind 6 jaar wordt, in casu is F. pas schoolplichtig op 01 september 2014. Daarenboven tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Noch wordt aangetoond dat de scholing van hun zoon een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tevens wisten de ouders dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van hun aanvraag 9ter. De scholing van hun kind werd tijdelijk toegestaan om zijn ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Hierdoor kan de bewering dat hij de Albanese taal niet zo goed zou beheersen als de Nederlandse, evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de ouders hun zoon tegen dit risico dienden te beschermen door hem zelf de moedertaal te onderrichten. Tenslotte is hun zoon nog zeer jong en kan hij zich wellicht snel aan een nieuwe situatie aanpassen.

Meester Van De Steen heeft het over een permanente inbreuk op het gezinsleven daar verzoekende partij hun woonst in Aalst als hun enige thuis zouden beschouwen en hun vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware hun Belgische familie vormen. Daar betrokkenen een veel groter deel van hun leven doorbrachten in het land van herkomst dan in België lijkt het weinig aannemelijk dat hun binding met België intenser zou zijn dan die met het herkomstland. Gewone sociale contacten, zijn

geen familierelaties. Betrokkenen tonen ook niet aan dat de sociale contacten die zij onderhouden met legaal in België verblijvende personen van een dergelijke intense aard zijn dat zij vergelijkbaar zouden zijn met familiebanden. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst, geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van familiale banden helemaal geen sprake is.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel roept verzoeker de miskenning in “*van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing*”, waarbij hij de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn waarom verzoekende partij zijn aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren.

Toelichting :

Er is in casu geen sprake van een correcte beoordeling van de aanvraag van verzoekende partij.

De motivering van de beslissing is dus manifest gebrekkig en derhalve niet afdoende.

Tevens kunnen de vermelde motieven de genomen beslissing geenszins dragen waardoor ook de materiële motiveringsplicht is geschonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken verklaart de regularisatieaanvraag immers onontvankelijk om volgende redenen welke allen door verzoekende partij kunnen weerlegd worden:

- Geen gevaar voor eigen veiligheid:

Verzoekende partij verwees in zijn verblijfsaanvraag naar de vrees om het slachtoffer te worden van een menonwaardige of vernederende behandeling of foltering.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent dit naast zich te mogen neerleggen door louter te verwijzen naar de ongegrond verklaarde asielaanvraag van verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken mag echter niet zonder meer voorbij gaan aan de talrijke internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties, waaruit overduidelijk blijkt dat, als gevolg van de aanhoudende problemen in het land intussen reeds een groot deel van de etnische minderheden noodgedwongen het land ontvlucht hebben. De cijfers spreken immers voor zich, en kunnen moeilijk betwist worden.

Verzoekende partij verwijst overigens naar het reisadvies van het Belgische Ministerie voor Buitenlandse Zaken dat luidt :

“Wegens de gewelddadige incidenten die aan de grensovergang tussen Noord-Kosovo en Servië kunnen plaatsvinden, wordt het reizigers afgeraden om Kosovo te betreden of te verlaten via de grensovergangen van Jarinje (“Gate 1”) en Brnjak (“Gate 31”).

Het wordt reizigers ook ten stelligste afgeraden door de municipaliteiten van Zvecan, Zubin Potok, Leposavic en Mitrovica te reizen (noorden van het land).

Waakzaamheid is eveneens geboden in de rest van het land.”

Hetgeen men ontraadt aan zijn eigen burgers, kan men geenszins opleggen aan een ander! De huidige situatie in Kosovo is aldus een buitengewone omstandigheid.

- Niet bewezen dat zij niet binnen redelijke termijn aan nodige documenten zouden geraken:

De Dienst Vreemdelingenzaken meent dat er geen bewijs voorligt dat verzoekende partij niet binnen een redelijke termijn aan documenten zou kunnen komen.

Nochtans kan de Dienst Vreemdelingenzaken evenzeer beschikken over de informatie van de Verenigde Naties, waarin overduidelijk wordt aangehaald dat corruptie één van de grootste problemen in Kosovo is. In het verslag van 2011 staat te lezen:

“Corruption is often reported in the international community to be an area of vulnerability in the western Balkans and it appears that the people of Kosovo would tend to agree. Results presented in this report show that they rank corruption as the most important problem facing them after unemployment.

Corruption comes in many guises and, in contrast to other surveys that look at people’s perceptions, this survey focuses on the actual experience of administrative corruption and provides information on the nature of bribery and its procedures. This is the kind of petty corruption that affects the daily lives of ordinary people in their dealings with the public administration, the service provider which plays so huge a role in contemporary society that a notable seven out of ten adults in Kosovo interact with it at some point during the course of the year.

Such dealings may be for anything from a medical visit or school enrolment to the issue of a new passport or driving licence but, according to the results of this survey, a significant amount of them are of a dubious variety. On average, 9.4 per cent of the adult population of Kosovo has either direct or indirect exposure to a bribery experience with a public official on a yearly basis.”

(UNODC, “Corruption in Kosovo: bribery as experienced by the population”, 2011.)

Daarnaast richtte de Europese Unie de organisatie “EULEX” op teneinde de misdaad en corruptie in Kosovo aan te pakken.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet ernstig voorhouden dat er géén probleem van corruptie zou zijn, hetwelk moeilijkheden zou opleveren aan verzoekende partij om opnieuw aan de vereiste documenten te geraken om zijn aanvraag vanuit Kosovo te kunnen indienen.

- Geen gevolgen voor F.(...) op school:

De Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat F.(...) nog zeer jong is en zich wellicht snel zal aanpassen aan een nieuwe situatie alsook dat hij pas op 1 september 2014 schoolplichtig is.

Het argument dat F. pas schoolplichtig is op 1 september 2014 komt enigszins vreemd over, aangezien de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dateert van ná 1 september 2014 en aldus ná het schoolplichtig worden van F. Het weze duidelijk dat dit argument dan ook niet opgaat, nu F. sedert 1 september 2014 naar het eerste leerjaar gaat en hij bijgevolg wel degelijk een achterstand zou opbouwen en bijgevolg minstens één schooljaar zou verliezen mocht verzoekende partij verplicht worden naar Kosovo terug te keren om een nieuwe verblijfsaanvraag aldaar in te dienen.

Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin deze stelt dat de tijdelijke inbreuk op het gezinsleven door iemand te dwingen zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen, op zich geen buitengewone omstandigheid vormt, doch dat is wél het geval wanneer die tijdelijke verwijdering blijvende gevolgen heeft, bijvoorbeeld omdat een tijdelijke verwijdering aan het kind van betrokkene een schooljaar zou kosten. (Cfr. RvSt., nr. 73.025 dd. 9 april 1998 en nr.73.041 dd. 10 april 1998)

Daarnaast dient erop gewezen te worden dat F.(...) geenszins zou kunnen aarden in een Kosovaarse school. F. beheerst de Kosovaarse taal immers onvoldoende. Hij gaat thans in het Nederlands naar school, de taal die hij het best beheerst en voornamelijk spreekt.

Tot slot kan nog verwezen worden naar het feit dat F. stottert en hiervoor reeds gedurende een jaar logopedie volgt, waardoor hij reeds een goede vooruitgang heeft gemaakt. Stotteren is evenwel onderhevig aan drukfactoren, zodat een achteruitgang te vrezen valt zo F. met verzoekende partij naar Kosovo zou dienen te gaan en hij zich aldaar zou moeten trachten stand te houden.

- Geen permanente inbreuk op gezinsleven:

De Dienst Vreemdelingenzaken verklaart de regularisatieaanvraag immers onontvankelijk omdat het weinig aannemelijk zou lijken dat de binding van verzoekende partij met België intenser zou zijn dan die met het herkomstland, aangezien hij een veel groter deel van zijn leven doorbracht in het land van herkomst en gewone sociale contacten geen familierelaties zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken blijkt hierbij de specifieke situatie van verzoekende partij uit het oog te verliezen, namelijk dat verzoekende partij reeds meer dan 5 jaar ononderbroken in België verblijft en sedertdien geen enkele vorm van contact meer heeft met zijn familie, vrienden of kennissen van vroeger. Bovendien waren de familiale moeilijkheden van verzoekende partij net één van de (hoofd)redenen om vanuit Kosovo te vertrekken. De schoonfamilie van verzoekende partij heeft het immers op hem gemunt, nu hij niet met hun zegen in het huwelijk is getreden met zijn echtgenote.

Dat verzoekende partij betreft, heeft hij dan ook geen enkele familie meer in Kosovo. Hij beschouwt de families C.(...)-S.(...) als zijn eigen familie. Meer nog, dit geldt omgekeerd ook zoals nogmaals blijkt uit de bijgevoegde verklaringen van deze mensen.

Het is zelfs zo dat het gezin van P.(...) C.(...) en A.(...) S.(...) de schoolrekeningen betaalt voor het zoontje van verzoekende partijen en dat zij met hem inkopen gaan doen.

Zij verklaren ook "Mochten wij hem kunnen adopteren, we deden het".

Dientengevolge is de Dienst Vreemdelingenzaken bij de motivering van de onontvankelijkheidsbeslissing substantieel in gebreke gebleven en heeft zij de motiveringsplicht geschonden.

Het middel is gegrond."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en zijn situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat zijn aanvraag onontvankelijk is.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op zorgvuldige noch redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekende partij verblijft sinds juni 2009 (maar liefst meer dan 5 jaar!!) ononderbroken in België en heeft zich sinds zijn aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving. Hij kan in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie worden genoemd, en toch wordt zijn aanvraag geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Verzoekende partij vraagt zich tevergeefs af hoe de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van de aangehaalde motieven tot de bestreden beslissingen kon komen. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde argumentatie en de getroffen beslissingen.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid heeft verzoekende partij een aantal argumenten aangevoerd, een aantal buitengewone omstandigheden die hem moeten toelaten de aanvraag vanuit België te doen.

Al deze elementen maken duidelijk dat het meer dan twijfelachtig is dat verzoekende partij ooit nog aan een nieuw visum voor België zal geraken, minstens zal dit zeer veel tijd in beslag nemen en dat hij in tussentijd niet beschikt over een plaats of familie waar hij VEILIG zou kunnen verblijven in afwachting van de beslissing over zijn aanvraag.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven (verzoekende partij beschouwt zijn woonst in Aalst immers als zijn enige thuis, en zijn vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware zijn Belgische familie vormen, wat ook door hen als zodanig bevestigd wordt) is een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkenen.

Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in het oude artikel 9, derde lid Vr. W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Beslissen dat iemand niet geregulariseerd wordt na een ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, terwijl hij overduidelijk geïntegreerd is in België, is geenszins een beslissing die door een redelijk denkend mens zou worden genomen.

Daarenboven is de echtgenote van verzoekende partij inmiddels opnieuw zwanger. Haar vermoedelijk bevallingsdatum is 30 maart 2015 en de behandelende gynaecoloog raadt af nog reizen te ondernemen. Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk zou zijn.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker meerdere verklaringen toe van mevr. A.-M. S. en dhr. P. C. en van mevr. V. D. en dhr. J. S., een rapport in verband met corruptie in Kosovo, een verklaring van de logopediste van F. Q. Van 6 november 2014, een verklaring van de directrice van de school van F. Q. en het eerste rapport van F. Q. en een attest van de gynaecoloog van V. Q. van 4 november 2014 (Verzoekschrift, bijlagen 4-11).

3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van het beginsel van het recht van verdediging aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

3.3. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide door verzoeker aangevoerde middelen hieronder voor het overige gezamenlijk behandeld.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 januari 2013 volgende buitengewone omstandigheden had ingeroepen:

“Verzoekende partij is zich bewust van het feit dat de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Conform de omzendbrief dd. 15 december 1998 kunnen buitengewone omstandigheden worden aangehaald, welke in logisch verband staan met de onmogelijkheid of onhaalbaarheid van een tijdelijk verblijf in het land van herkomst.

In casu is er inderdaad sprake van buitengewone omstandigheden die de aanvraag tot machtiging tot verblijf vanuit België kunnen verantwoorden.

De interpretatie die volgens de Dienst Vreemdelingenzaken moet gegeven worden aan de begrippen 'verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland' impliceert respectievelijk een 'stabiele plaats in het land van oorsprong die niet de woonplaats van de vreemdeling in het betrokken land is' en een 'voorafgaande verplaatsing van het land van oorsprong naar een derde land, waar de vreemdeling op niet-precaire wijze verblijft, m.a.w. op een legale wijze voor een periode van meer dan drie maand'.

Dergelijke verblijfstitel dient op de Belgische diplomatieke post voorgelegd te worden.

In casu betekent dit dat verzoekende partij zijn aanvraag zou moeten indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats in zijn land van herkomst, nl. Kosovo. De aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn eventuele plaats van oponthoud in het buitenland, is immers onmogelijk aangezien verzoekende partij niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land.

Bovendien heeft hij met geen enkel derde land een voldoende hechte band om zo'n niet-precaire verblijfstitel te bekomen.

Eén van de belangrijkste redenen waarom verzoekende partij zijn aanvraag niet kan richten vanuit zijn land van herkomst, is omdat zijn leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schendig zou zijn van artikel 3 E.V.R.M. dat stelt dat terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering.

Het feit dat de asielprocedure zich in de gegrondheidsfase bevond, stemt toch tot nadenken over een subjectieve onmogelijkheid tot terugkeer die van persoonsgebonden aard is met een persoonlijk risico.

Indien verzoekende partij voor een formaliteit zou dienen terug te keren, zou dit tevens een schending betekenen van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, ondertekend door België op 4 februari 1985, bekrachtigd bij wet dd. 9 juni 1999, B.S. 28 oktober 1999, met name iedere handeling

waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben ondergaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt.

Dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische Ambassade of Consulaat uit het land van herkomst).

Bovendien moet gewezen worden op het feit dat het in Kosovo niet evident is om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken... gelet op de enorme technische problemen waar de administratie mee te kampen heeft, alsmede de onwil vanwege corrupte ambtenaren die zich zwaar laten betalen om de nodige documenten af te leveren.

Gelet op deze situatie is het geenszins aangewezen verzoekende partij terug te sturen naar zijn land van herkomst.

Bovendien gaat het zoontje van verzoekende partij naar school in het Nederlands, de taal die hij het best beheerst en voornamelijk spreekt. Niet alleen zou F. niet kunnen aarden in een Kosovaarse school aangezien hij de taal onvoldoende beheerst, hij loopt bovendien het risico een achterstand op te bouwen indien het gezin voor haar aanvraag zou moeten terugkeren.

Verzoekende partijen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State waarin deze stelt dat de tijdelijke inbreuk op het gezinsleven door iemand te dwingen zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen, op zich geen buitengewone omstandigheid vormt, doch dat is wél het geval wanneer die tijdelijke verwijdering blijvende gevolgen heeft, bijvoorbeeld omdat een tijdelijke verwijdering aan het kind van betrokkene een schooljaar zou kosten. (Cfr. RvSt., nr. 73.025 dd. 9 april 1998 en nr.73.041 dd. 10 april 1998)

Het is perfect begrijpelijk dat verzoekende partij tot op heden bevreesd is voor zijn terugkeer naar Kosovo, nu ons nog zeer regelmatig berichten bereiken omtrent terreur en geweld, waardoor tot op heden slachtoffers vallen.

De situatie in Kosovo is tot op heden immers geenszins genormaliseerd.

Verzoekende partij verwijst overigens naar een aantal internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties, waaruit overduidelijk blijkt dat, als gevolg van de aanhoudende problemen in het land intussen reeds een groot deel van de etnische minderheden noodgedwongen het land ontvlucht hebben.

De cijfers spreken voor zich, en kunnen moeilijk betwist worden.

Verzoekende partij verwijst overigens naar het reisadvies van het Belgische Ministerie voor Buitenlandse Zaken dat luidt:

"Wegens de gewelddadige incidenten die aan de grensovergang tussen Noord-Kosovo en Servië kunnen plaatsvinden, wordt het reizigers afgeraden om Kosovo te betreden of te verlaten via de grensovergangen van Jarinje ("Gate 1") en Brnjak ("Gate 31").

Het wordt reizigers ook ten stelligste afgeraden door de municipaliteiten van Zvecan, Zubin Potok, Leposavic en Mitrovica te reizen (noorden van het land).

Waakzaamheid is eveneens geboden in de rest van het land."

Hetgeen men ontraadt aan zijn eigen burgers, kan men geenszins opleggen aan een ander! De huidige situatie in Kosovo is aldus een buitengewone omstandigheid.

Gelet op alle aangehaalde elementen, mag worden aangenomen dat verzoekende partij minstens een half jaar nodig zal hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken, als hij er ooit al één zal krijgen. Deze permanente inbreuk op het gezinsleven (verzoekende partij beschouwt zijn woonst in Aalst immers als zijn enige thuis, en zijn vrienden daar als Vertrouwenspersonen die als het ware zijn Belgische familie vormen) is een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkene.

Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9bis Vw en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Verzoekende partij meent dan ook dat hij wegens de vermelde buitengewone omstandigheden in de onmogelijkheid verkeert om zijn aanvraag conform artikel 9bis Vr.W. in te dienen.

3.10. In zijn middel herhaalt verzoeker het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, maar hij brengt niets in tegen de vaststelling uit de bestreden beslissing dat dit algemene rapport niet op zijn individuele situatie wordt betrokken. Verzoeker had in zijn oorspronkelijke aanvraag artikel 3 van het EVRM aangehaald, waarbij hij wees op zijn lopende asielprocedure en op de veiligheidssituatie in Kosovo, waarbij hij onder andere het eerder vermelde reisadvies citeerde. De gemachtigde van de minister hield evenwel rekening met de asielprocedure, maar wees in zijn beslissing op *“verscheidene tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden”* in het asielaanvraag waardoor er geen elementen zijn die een ander licht werpen op de beoordeling van de asielaanvraag door de asielinstanties. In de beslissing wordt trouwens gewezen op de afsluiting van de asielaanvraag door de Raad op 30 september 2011. Aangaande het betoog over de veiligheidssituatie in Kosovo wordt in de beslissing rechtspraak van de Raad aangehaald waaruit blijkt dat *“het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07. 2007, nr 1.018).* Verzoeker slaagt er dus ondanks zijn affirmaties niet in te aan te tonen dat de algemene inlichtingen over de veiligheidssituatie in Kosovo ten onrechte terzijde zouden zijn geschoven als ‘buitengewone omstandigheid’.

3.11. Vervolgens herhaalt verzoeker in zijn middel dat corruptie een groot probleem vormt in Kosovo waardoor hij niet binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten zou geraken. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“De raadvrouw stelt dat er op gewezen moet worden dat het in Kosovo niet evident is om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken gelet op de enorme technische problemen waar de administratie mee te kampen heeft, alsmede de onwil vanwege corrupte ambtenaren die zich zwaar laten betalen om de nodige documenten af te leveren. Het lijkt hier te blijven bij een loutere bewering en veronderstelling, betrokkenen tonen niet aan dat zij in het verleden bepaalde documenten trachtten te bekomen en daar niet in geslaagd zijn omwille van de hierboven vermelde redenen. Noch is duidelijk welke documenten betrokkenen moeilijk zouden kunnen bekomen. Indien men beweert dat het bekomen van documenten binnen een redelijke termijn moeilijk is, dient er op zijn minst aangetoond worden dat men geloofwaardige pogingen ondernam om de documenten te bekomen.”* In zijn middel citeert verzoeker een Engelstalig rapport over corruptie in Kosovo (Verzoekschrift, bijlage 6) en wijst hij op de oprichting van ‘Eulex’ in Kosovo. In weerwil van verzoekers beweringen wordt in de bestreden beslissing nergens ontkend dat er in Kosovo een problematiek van corruptie bestaat. De gemachtigde van de minister stelt enkel vast dat verzoeker nooit gepoogd heeft om zijn aanvraag via de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen. Het herkauwen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden volstaat niet om de pertinente overweging uit de beslissing aan het wankelen te brengen waardoor verzoeker, wat het bekomen van de nodige documenten betreft, blijft steken in beweringen en veronderstellingen.

3.12. Inzake de scholing van zijn zoontje wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat *“(…) (F.(…)) in het schooljaar 2012-2013 (….) in het tweede kleuterklasje (zat). Het zoontje zou beter Nederlands spreken dan de taal van zijn geboorteland en zou Nederlands als zijn moedertaal beschouwen. We wijzen er op dat een kind in België pas leerplichtig is op 01 september van het kalenderjaar waarin het kind 6 jaar wordt, in casu is F. pas schoolplichtig op 01 september 2014. Daarenboven tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Noch wordt aangetoond dat de scholing van hun zoon een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tevens wisten de ouders dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van hun aanvraag 9ter. De scholing van hun kind werd tijdelijk toegestaan om zijn ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Hierdoor kan de bewering dat hij de Albanese taal niet zo goed zou beheersen als de Nederlandse, evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de ouders hun zoon tegen dit risico dienden te beschermen door hem zelf de moedertaal te onderwijzen. Tenslotte is hun zoon nog zeer jong en kan hij zich wellicht snel aan een nieuwe situatie aanpassen.”* Naar aanleiding van de kritiek van verzoeker dat zijn zoontje scholingsachterstand zou oplopen, stipt de Raad aan dat in de beslissing van 9 oktober 2014 wordt gewezen op de korte periode sedert 1 september 2014

waarin het zoontje van verzoeker schoolplichtig werd. Het verder oplopen van een eventuele scholingsachterstand in Kosovo kan niet aan de gemachtigde van de minister worden verweten. Door nog langer zonder verblijfstitel in België te vertoeven, wordt verzoeker zelf medeverantwoordelijk indien de scholingsachterstand nog verder zou oplopen. De bestreden beslissing omvat geen verwijderingsmaatregel, zodat het verzoeker vrijstaat zijn terugkeer te organiseren zodat de impact op de scholing van zijn zoontje tot een minimum wordt beperkt. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door te overwegen dat de scholing ook in het land van herkomst kan worden verkregen en dat zijn zoontje nog zeer jong is en zich wellicht aan een nieuwe situatie kan aanpassen. Er kan trouwens niet worden ingezien hoe het feit dat verzoekers zoontje Nederlands beheerst een belemmering zou vormen om de aanvraag via de gebruikelijke procedure in te dienen. Tenslotte haalt verzoeker in zijn middel aan dat zijn zoontje zou stotteren en logopedie volgt (Verzoekschrift, bijlage 9), maar dit element werd in de aanvraag nergens als buitengewone omstandigheid aangevoerd, zodat de gemachtigde van de minister hiermee onmogelijk rekening kon houden.

3.13. De duur van verzoekers verblijf in België kan niet als een buitengewone omstandigheid worden beschouwd. Dit wordt uitdrukkelijk bevestigd in de bestreden beslissing: *“Het feit dat betrokkenen sinds 28 juni 2009 onafgebroken in België zouden verblijven, zich wonderwel geïntegreerd zouden hebben in het sociale leven, intussen een nieuw leven opgebouwd zouden hebben in België, zeer gemotiveerde en sterke leerlingen zouden zijn, goed Nederlands zouden spreken en schrijven, diverse taalcursussen volgden (zie deelcertificaten, resultaat Tibo-test), een attest van inburgering voorleggen, de uitdrukkelijke wens koesteren om in België te komen wonen, werkwilbig zijn, klaar zouden staan om het even welke job te aanvaarden zodra dit hen toegelaten zou worden, gewerkt hebben (zie individuele rekening 2011), in staat zouden zijn om over een eigen inkomen te beschikken, goede contacten zouden hebben met een aantal mensen uit hun omgeving, perfect ingeburgerd zouden zijn, blijk zou geven van grote burgerzin, er zorg voor zouden dragen de door hen verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen redelijke termijn voldaan worden, bescheiden en verantwoordelijk zouden zijn, uiterst minzaam zouden zijn en met niemand moeilijkheden zouden zoeken/hebben, overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze “Belgische taal”, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven en welgemeende steunbetuigingen van Belgische kennissen en vrienden voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.”* Voor het overige is het weinig aannemelijk dat verzoeker ‘geen enkele vorm van contact’ meer heeft in zijn land van herkomst *“(d)aar betrokkenen een veel groter deel van hun leven doorbrachten in het land van herkomst dan in België”*. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn bindingen in België het voor hem bijzonder moeilijk zouden maken om de aanvraag om machtiging tot verblijf elders in te dienen. Waar verzoeker een motiveringsgebrek lijkt te ontwaren omdat hij nauwe banden zou hebben met de families C.-S., waarvan hij tevens een aantal verklaringen toevoegt aan zijn verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 4, 5, en 8), merkt de Raad op dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf nooit gewag had gemaakt van contacten met deze families, zodat dit middelonderdeel materiële grondslag mist.

3.14. Aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat en bijgevolg geen invloed heeft op verzoekers actuele verblijfssituatie, komt het weinig aannemelijk over dat de bestreden beslissing *“een permanente inbreuk op zijn recht op gezinsleven”* zou betekenen, zoals hij in zijn middel aanvoert. Bovendien werd in de bestreden beslissing reeds aangegeven *“(d)e verplichting om terug te keren naar het land van herkomst, geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van familiale banden helemaal geen sprake is.”* In zijn middel maakt verzoeker ook gewag van een zwangerschap van zijn echtgenote (Verzoekschrift, bijlage 11). De Raad stelt vast dat het zwangerschapsattest dateert van na de bestreden beslissing. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling immers dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

3.15. De gemachtigde van de minister hield rekening met alle elementen die in de aanvraag werden ingeroepen en kon rechtsgeldig concluderen dat deze *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”* waardoor hij de aanvraag op goede gronden onontvankelijk kon verklaren.

3.16. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een motiveringsgebrek of van een schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN